

нагода поєднати роботу та відпочинок.

Крім того, після закінчення технікуму випускники мають можливість продовжити навчання за скороченим терміном у ВНЗ ІП-IV рівнів акредитації м. Полтави та України, оскільки Полтавський кооперативний технікум має тісні зв'язки з ними, там завжди чекають наших випускників.

Література

1. Босак О.В. Фактори конкурентоспроможності вищих навчальних закладів в системі формування економіки знань // Регіональна економіка. – 2008. – №4. – С. 223-227.
2. Іванов Ю.В. Формування конкурентних переваг вищих навчальних закладів на ринку освітніх послуг України: Навч. посіб. / Ю.В. Іванов – Полтава, 2008. – 195 с.

СТИМУЛЮВАННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ УЧНІВ

Могильна Ю.К., Боловацька Ю.І. (м. Полтава, Україна)

З урахуванням соціокультурних вимог сьогодення освіта повинна мати гуманістичне, особистісно-орієнтоване спрямування, внаслідок чого знання, уміння й навички перетворюються із мети навчання на засоби розвитку пізнавальних і особистісних якостей учнів.

Підвищення загальноосвітнього рівня, забезпечення учнів глибокими знаннями й практичними вміннями повинні базуватися на ґрунті активізації пізнавальної діяльності.

Психологічний аспект проблеми формування пізнавальної активності й самостійності учнів представлений у наукових працях В.Г. Ананьєва, Л.С. Виготського, О.М. Леонтьєва, Д.Б. Богоявленської, С.Л. Рубінштейна, Н.Ф. Талізної, Д.Б. Ельконіна та ін.

У педагогіці значний вклад у реалізацію проблеми принципів, методів і форм навчання, вивчення сутності пізнавальної активності, інтересу й потреб внесли І.Я. Лернер, Ю.К. Бабанський, Г.І. Щукіна, М.І. Махмутов, О.Я. Савченко, Т.І. Шамова, О.М. Біляєв та ін.

На шкільному етапі розвитку дитини педагогічне завдання полягає в тому, щоб допомогти учневі усвідомити особистісну значущість навчання і виховання, викликати їх мотивацію, підвести дитину до самовдосконалення.

Основою, яка визначає інтенсивність та напрямок розвитку особистості учня, є його потреби. А. Маслоу був одним із перших вчених у галузі мотивації та психології, хто запропонував універсальну теорію ієрархії потреб. Він сформулював визнану у всьому світі теорію людської мотивації. Головною особливістю цієї теорії є те, що людина – творча особистість, спрямована на саморозвиток і самореалізацію. У своїй теорії він виокремлював п'ять основних груп потреб людини, і згідно з якою потреби вищого рівня не будуть задовольнятися доти, доки не будуть задоволені потреби нижчих рівнів (фізіологічні, соціальні потреби, потреби в безпеці, повазі, самовираженні та самореалізації.)

Важливу роль у навчально-виховному процесі відіграє самооцінка дитини. Як зазначає В. Давидов, самооцінка – це найбільш вивчена в психології сторона самопізнання особистості. За допомогою самооцінки відбувається регуляція поведінки особистості. Самооцінка може бути стійкою, тобто зберігатися в різних ситуаціях і на досить тривалий час, і нестійкою. Залежно від характеру самооцінка може виявлятися у правильному або неправильному ставленні до себе, внаслідок чого самооцінка може стати або стимулом, або гальмом розвитку. Саме в самооцінці проявляються індивідуально-психологічні, особистісні та соціальні якості дитини, які дозволяють співвіднести свої сили, здібності з вимо-

гами навколишнього середовища й самостійно ставити перед собою цілі й завдання, аналізувати та визначати життєві перспективи.

Успіх у діяльності стає можливим завдяки педагогічній підтримці, а це означає:

- вірити в кожну дитину та її можливості;
- уміти оцінювати не особистість, а дії та вчинки;
- бачити цінність не тільки в результаті, а й самого процесі взаємодії з дитиною;
- виявляти увагу до кожної дитини, заохочувати її;
- допомагати кожному учневі в пошуку власного «Я», у збереженні унікальності [3].

У пізнавальній активності учнів важливе місце має педагогічне стимулювання, котре дає можливість заохочувати діяльність вихованців та створювати умови, за яких учні здатні навчатися із найбільшою ефективністю та найменшою напругою.

Головною метою виховання та навчання особистості є її всебічний розвиток. Його можна досягти шляхом залучення дитини до різних видів діяльності, постійного і цілеспрямованого формування пізнавальних здібностей. Тому в процесі навчання треба стимулювати й спонукати дітей до самостійної пізнавальної активності[1].

Література

1. Кудрявцев В.Т. Проблемне навчання: витоки, сутність, перспективи / Кудрявцев В.Т. – М.: Знання, 1991. – 216 с.
2. Литвиненко І.П. Багатоканальна діяльність – засіб розвитку пізнавальної активності / Литвиненко І.П.. – К.: Просвіта, 2002. – 316 с.
3. Щукіна Г.І. Педагогічні проблеми формування пізнавальних інтересів учнів / Щукіна Г.І.. – К.: Либідь, 1998. – 274 с.

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА НАУКОВО-ПРАКТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ З БІОХІМІЇ

Монастирська С.С., Баб'як Л.П. (м. Дрогобич, Україна)

У кредитно-модульній системі навчання студент трактується як активний суб'єкт, який не тільки сприймає подану викладачем інформацію, а й самостійно опрацьовує навчальний матеріал під керівництвом викладача, виконує завдання проблемно-пошукового та навчально-дослідного характеру. Реформування освіти супроводжується впровадженням прогресивних навчальних технологій, ефективних методів організації навчальної роботи і, зокрема, самостійної роботи студентів [2, с.95].

Самостійна робота студента – один з основних і ефективних методів оволодіння навчальним матеріалом, що забезпечує глибину й міцність знань, допомагає набути навичок творчого і самостійного вирішення професійних завдань у майбутній діяльності [1, с.4]. Самостійна робота – це праця, в якій повинна переважати відповідальність і бажання до „навчання з захопленням”. Така плідна педагогічна ідея вимагає усвідомлення студентами необхідної боротьби за якість навчання, за своє професійне становлення. Тому процес самостійних занять необхідно організовувати так, щоб кожен майбутній спеціаліст уже з перших днів навчання набув навичок творчої самостійності, випрацьовував бажання до безперервної самоосвіти.

Для організації самостійної роботи необхідно:

- точно визначити мету;
- зосередитися на головному;